

дѣто има скърби, има и радости; дѣто има смъртъ, има и възкресение. И онзи, който не иска да участвува въ страданията на човѣчеството, не ще спечели нищо. Па и що сж страданията? Слѣдствия отъ грѣшки, причинени нѣкога по наше неумѣние. Тия именно грѣшки се изправятъ чрѣзъ процеса на страданието. Този процесъ е методъ да се приспособимъ и достигнемъ до ония висши, възходящи трептения, които ни очакватъ на Небето. Трѣбва да се прѣнесатъ сто скърби, за да се понесе една божествена радостъ. Тогазъ именно ще оцѣнимъ, както трѣбва, онази радостъ и ще я задържимъ. И затуй Господъ започва съ страданията, за да ни кали (както желѣзарьтъ кали желѣзото, за да го направи годно за работа), да издържимъ радостта, която ще дойде отпослѣ.

Всѣки отъ насъ е нуженъ и много нуженъ на Господа. Може за свѣта вие да не прѣдставлявате нищо, да сте една нула, обаче, за Бога сте важна единица. Само Господъ, Който ви е пратилъ на земята, оцѣнява вашитѣ страдания, и, слѣдователно, не трѣбва да се безпокоите какво свѣтътъ мисли за васъ; Онзи, Който ви е пратилъ, Той мисли за васъ и ви оцѣнява. За васъ е важно да имате одобрението на Бога. Ако Господъ е съ васъ, вие ще бждете красиви, а свѣтътъ обича красивото; ако Той е съ васъ, вие ще бждете богати, силни добри, а доброто всѣкога се почита.

Сега ще ви говоря за Бога, не като сжщество, както казватъ философитѣ, отвлѣчено, разпръснато изъ пространството, Който не знаете кждѣ е, а за онзи Господъ, за Когото проповѣдвамъ, Който мисли за насъ, Който наблюдава.